

Dražen Šemovčan"KOME ZVONO ZVONI - STRANCI U DOMOVINSKOM RATU"VIJESTI

Hrvatski san: Put Hrvatice Iz tuđine do Domovine

🕒 22.07.2024. 16:37:00

Iskreno, odavno nisam ovako duboko kopala da se prisjetim svog prošlog života u borbi za neovisnost Hrvatske. Čini mi se da je mnogo toga nestalo iz sjećanja i da su te priče pod nekim ključem.

1. Tko je Jela Miličević? Gdje ste rođeni, odrasli i živjeli, što ste bili po zanimanju? Čija ste državljanka bila?

Ja sam Hrvatica rođena u tuđini, Jela Miličević, rođ. Bačić, 1972. godine u glavnom gradu Australije, Canberri. Imam dvojno državljanstvo.

Otac Petar Bačić (preminuo 1973) rođen je u Drinovcima, a majka Manda, rođ. Jurica, u Kruševu. Imam dvije starije sestre i mlađeg brata. Mama i tata su bježali preko granice iz političkih razloga. Ciljali su na Kanadu, ali se prije ukazala prilika za Australiju. Nisu prestali sanjati o povratku u slobodnu i neovisnu Hrvatsku. Nakon samo 6 godina u tuđini, velika tragedija nas je pogodila; ostali smo bez voljenog tate, a mama je iznenada postala mlada udovica kada je najstarija sestra imala 6 godina, a brat tek 6 mjeseci.

Hrvatska zajednica u Australiji bila je velika i jaka. U Canberri smo imali dva kluba i crkvu, koji i danas rade. Igrali smo folklor, pohađali izvanrednu hrvatsku školu i redovito išli na hrvatsku misu, zabave, piknike i nogomet. Bili smo žestoki navijači Croatia Deakin nogometnog kluba. Jako smo se držali hrvatstva. U to vrijeme australski prijatelji nisu smjeli dolaziti kod nas, već je druženje bilo dozvoljeno isključivo u školi. Živjeli smo u tuđini, ali smo disali, govorili i mislili na hrvatski.

Uvijek se nešto događalo i Hrvati su često posjećivali jedni druge u državama kroz folklor i nogomet, što je dodatno povezivalo zajednice. Nije bilo dosadnih trenutaka; družilo se na veliko, događale su se ljubavne priče i mnogi su brakovi sklopljeni, a nove generacije stvorene iz tih druženja.

Također smo bili svjedoci otvaranja hrvatskog veleposlanstva 1977. godine, koje je financirala hrvatska zajednica. Ono što je trebalo biti kratkog vijeka u znak protesta što je Hrvatska dio Jugoslavije, trajalo je gotovo 2 godine.

1980. godine mama se odlučila na povratak u domovinu i odvela nas na Miljevce, selo gdje je pokojni tata rođen. Ja sam tada krenula u 1. razred. Prvi dan me drugarica Desa pozvala da se predstavim pred razredom. Rekla sam: „Ja sam Jela Bačić, ja sam Hrvatica rođena u Australiji.“ Ona na to: „Ne, mi smo svi Jugoslaveni.“ Doživjela sam veliki šok i kroz plač nisam prestajala govoriti: „Ne, ja sam Hrvatica.“ Sjećam se da je tadašnja milicija došla na vrata... Mama nas je poslije toga vratila u Australiju, ali nije odustala od svog sna i često nas je vodila u posjetu. Mama se trajno preselila 1997. godine i dalje živi u Zadru.

1990. godine, nakon završene srednje škole, zaposlila sam se kao tajnica u firmi koja se bavi informatikom. Nakon godinu dana rada ukazala se prilika za posao u Europskoj zajednici gdje sam radila u bliskoj suradnji s izvjestiteljem (Press Officer). Informacije o ratu u domovini stizale su svaki dan i tako se u meni svaki dan sve jače budila želja da se vratim u domovinu. S tom odlukom da idem u Hrvatsku odmah sam angažirala dodatni posao; čistila sam kancelarije i škole prije i poslije posla da uštedim što više i što prije. Radni dani trajali su više od 12 sati dnevno, bilo je naporno, ali ništa mi se nije činilo teškim kad sam pomislila na teror koji se razvijao u najdražoj domovini.

S obzirom na to da nisam imala ni vojnog ni medicinskog iskustva, upisala sam tečaj prve pomoći, predala molbu i tražila tečaj s pretežnim fokusom na teška ranjavanja, specifično na prvoj crti.

16.11.1991. godine krenula sam iz Canberre s kolegicom iz hrvatske zajednice, Ivanom. Ispraćene smo na aerodromu u suzama obitelji i mnogobrojne rodbine i prijatelja. Iz Beča stižemo vlakom do Zagreba gdje nas čeka dr. Gordan Nola (načelnik saniteta), Sofija (isto iz Canberre, koja je stigla otprilike mjesec dana prije nas) i vozač. Svi odjeveni u gardijskoj odori s puškama! Danas taj osjećaj „I AM HOME!“ odjekuje u meni. Nažalost, tada čujemo da je Vukovar pao.

Priključujem se sanitetu ZNG-a u bazi vojarna Croatia na Vrapču. Uredili smo stacionar za lakše ranjenike kako bi bolnički kreveti mogli zauzeti teže ranjenike. Radile smo u smjenama, spremale kartone pacijenata, pomogle medicinskom osoblju u rundama kod pacijenata, dopunjavale medicinske potrepštine, nosile hranu i mijenjale sobe. Pomalo su stigle još neke cure iz Australije i tako nastaju klokanice (Sofija, Jela, Ivana, Nancy, Veronika, pok. Neda, Sanja i Zorka).

U svibnju 1992. godine ističe moja aviokarta i vraćam se kući svojoj obitelji. Nakon 4 mjeseca teško mi je bilo vratiti se u takozvani normalni život. U studenom 1992. vraćam se u voljenu Hrvatsku s namjerom da dalje volontiram, ali sam obaviještena da, ako želim nastaviti služiti kao dragovoljac, trebam se prijaviti u vojsku, tj. potpisati ugovor, što nije bilo ono gdje sam se dugoročno vidjela. Rekla sam da ću biti dostupna u bilo kojem trenutku za pomoć u volontiranju. Tada se ukazala prilika i zaposlila sam se u UNPROFOR-u gdje sam surađivala s glavnim šefom kampa (Camp Services Officer) u postavljanju kampa Pleso za vojnike UN-a. Naredne 4 godine radila sam u raznim međunarodnim ustanovama.

2. Jeste li imali kakvo vojno ili ratno iskustvo prije dolaska u Hrvatsku?

Ne, tek sam navršila 19 godina.

3. Kako ste čuli za Domovinski rat i kada i kako ste se odlučili pridružiti hrvatskim oružanim snagama?

Kao ranije spomenuto, opsesivno smo pratili događaje kako su se odvijali. Na radnom mjestu imala sam pristup informacijama o ratu u stvarnom vremenu. Uz to, svi smo bili zalijepljeni za TV i radio, opsjednuti svakim detaljem. Bili smo vrlo aktivni u hrvatskim klubovima i, naravno, crkvi. Bilo je to u danima prije digitalnog svijeta pa su telefoni nonstop zvonili. Organizirana su stalna bdijenja i prosvjedi unutar hrvatske zajednice. Stalno smo dijelili letke s informacijama i tražili zaustavljanje rata u Hrvatskoj.

Osobno sam bila na misi s mamom kad sam donijela svoju čvrstu odluku, glasno sam čula poziv. Htjela sam joj reći nekoliko puta, ali sam odustala jer sam se jako bojala. Zamolila sam mamu da ostane u crkvi nakon mise i rekla sam: „Mama, znam da će ti biti teško ovo čuti i prihvatiti, ali zov Domovine je jači od mene, idem.“ Mama je bila u šoku i prva me pokušala odvratiti, ali duboko u srcu je znala da u tome neće uspjeti. Moja obitelj i prijatelji bili su izvan sebe. U roku od 6 tjedana krenula sam na put.

4. U kojoj/im ste postrojbama bili i na kojim bojišnicama?

Došla sam u Tigrove preko crkvene zajednice pri Sanitetu. Često sam bila na terenu u Starom Grabovcu i Novskoj. Na terenu smo obilazili i pomagali ranjenicima.

1994. godine, dok sam radila za UNPROFOR, uspjela sam obići Vukovar dok je još bio pod okupacijom.

5. Jeste li stradali u Domovinskom ratu? Jeste li fizički ili psihički oboljeli (PTSP)?

Ne, sreća me pratila. Mislim da je PTSP prisutan kod svakog hrvatskog branitelja, na različitim razinama.

6. Kod ostvarivanja Vaših prava, državljanstva, HRVI, statusa branitelja, na koje probleme ste nailazili i jesu li svi Vaši problemi riješeni?

Uskočila sam u status branitelja, mislim da sam opet imala sreće. Nisam se zamarala time jer sam došla kao volonterka, iz čistog srca, nisam imala nikakva očekivanja niti namjeravala tražiti bilo kakav status ili privilegije. Trebala sam radnu knjižicu da mogu raditi u Hrvatskoj i to je bio jedini način da dobijem taj dokument. Riješila sam to bez većih komplikacija.

7. Što Vas je u ratu ili najviše pogodilo (dirnulo) ili neka anegdota koju možete podijeliti s nama?

Moji najdublji dojmovi bili su ljudi; ta ljubav, zajedništvo i solidarnost bili su neponovljivi i nezaboravni. Postojao je mentalitet „svi za jednog, jedan za sve“ koji se činilo nesalomljivim.

U najmračnijim satima rata pronašla sam pravi duh čovječanstva ne samo u našim pobjedama, već u onima koji su odlučili obnoviti se radije nego prepustiti se očaju. Bila sam svjedok da u dubinama rata otpornost i nada običnih ljudi blistaju, otkrivajući nesalomljivi duh. Vjerujem da je to ono što nas je povezivalo. Mnogi od tih ljudi postali su mi kao obitelj.

Hrvatska nije više bila samo san, već stvarnost koja se događala pred mojim očima.

8. Što je bilo nakon rata? Gdje sada živite, imate li namjeru vratiti se ponovo živjeti u Hrvatsku?

Trenutno živimo u Canberri. Često sanjam i pričam o povratku u domovinu i više puta smo pokušavali, ali nažalost, tim potezom razdvajamo se od starijeg sina i njegove zaručnice. Kao što moja obiteljska povijest govori, nije lako biti odvojen od svojih rođenih.

1996. godine udala sam se za Vinka, hrvatskog branitelja, s kojim sretno živim.

1997. godine rodio se prvi sin Dominik u Zagrebu.

1998. godine dogodila se velika obiteljska tragedija, što nas je ponovno vratilo u Canberru. Smjestili smo se i ja sam se zaposlila u državnoj instituciji. Život je krenuo nekim drugim tokom, prioriteti su usmjereni na obitelj i osiguranje naše budućnosti.

Nemamo mira; 2004. godine odlučili smo se na povratak u Zagreb, gdje Dominik pohađa prvi razred. Teško nam padaju novi režimi na političkoj sceni. Za koga smo to izginuli?! Nakon godinu dana vraćamo se u Canberru.

2011. godine dalje nema mira, srce vuče; odlučujemo se na konačan povratak u domovinu s planom da će sin Dominik krenuti u srednju školu. Imamo karte, brojimo dane, ali nažalost, bolest pokuca na vrata i spriječi taj povratak.

U 40. godini života uspješno se izliječim od Hodgkinovog limfoma. Dalje planiramo povratak u domovinu, ali iznenadna trudnoća ponovno spriječi taj čin.

2013. godine rodio se drugi sin Darian. Svjetlost!

2014. godine čitava obitelj putuje u Hrvatsku na godišnji odmor.

2018. godine opet se vraćamo u domovinu s mlađim sinom Darianom, ali jako nedostaje stariji sin i brat Dominik. 2020. godine korona ludilo osvaja svijet i tako se vraćamo u tuđinu starijem sinu.

Zaključujem da, ako bismo se svi malo bolje držali zajedno, možda bismo imali šansu da „maknemo“ gamad koja nam danas zapovijeda. Srce me boli kad vidim domoljube kako se pljuju međusobno; premalo nas je da dozvolimo da se dijelimo. Kad se radi za Hrvatsku, trebali bismo biti sposobniji da razlike ostavimo po strani za veće dobro. Njima je bolje i lakše što više sukoba imamo međusobno; taj sukob i ta razdvojenost omogućuju im da dalje pljačkaju i krađu. Ovaj novi svijet je omogućio da cementiraju osobni interes i jugonostalgiju.

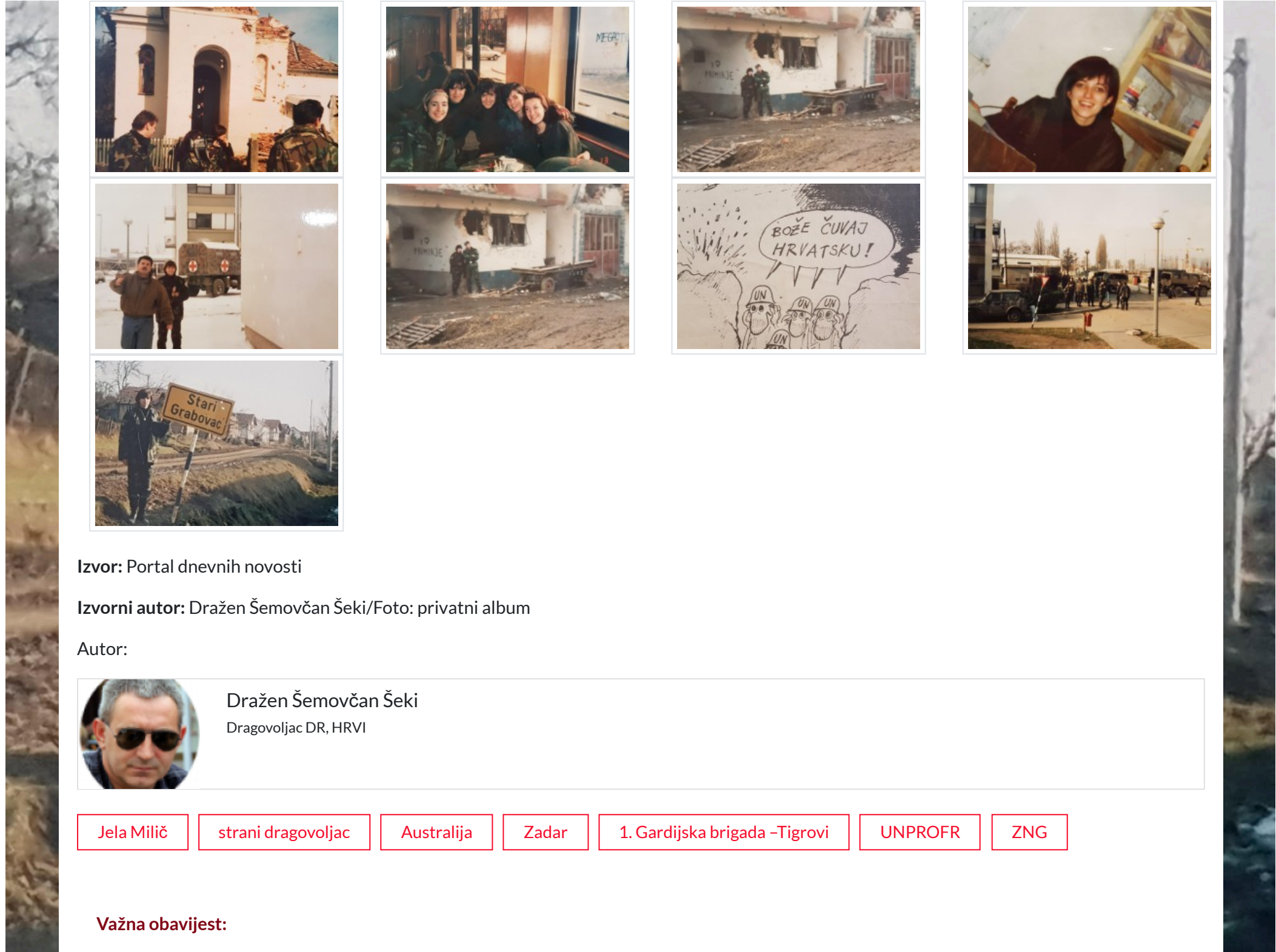
Po meni, razlike u našim mišljenjima ne bi trebale stvarati podjele među nama. Naše suprotnosti ne bi trebale stvarati sukobe. Razlike u našim vjerovanjima ne moraju dovesti nasilje u naše živote. Uvijek postoji drugi način. Skupa smo jači.

Sjetimo se da ljubav prema Hrvatskoj zapravo najjače leži u nama, u našim srcima. Najbolji dar koji možemo pružiti našoj djeci je da ih naučimo materinji jezik, da pjevamo i plešemo zajedno, da bodrimo naše Vatrene i ostale sportaše i da sadimo ljubav prema domovini najprije sami u sebi i tako prenesemo tu ljubav na našu djecu. Mi Hrvati smo ipak od stoljeća sedmog!

Za Dom Spremna od rođenja, 1991. i dalje! ZA HRVATSKU KAO TIGAR!

*** članak je objavljen uz financijsku potporu Agencije za elektroničke medije iz Programa poticanja novinarske izvrsnosti

*** dozvoljeno prenošenje sadržaja uz objavu izvora i autora članka

Izvor: Portal dnevnih novosti

Izvorni autor: Dražen Šemovčan Šeki/Foto: privatni album

Autor:

Dražen Šemovčan Šeki

Dragovoljac DR, HRVI

- Jela Milič
- strani dragovoljac
- Australija
- Zadar
1. Gardijska brigada –Tigrovi
- UNPROFR
- ZNG

Važna obavijest:

Sukladno članku 94. Zakona o elektroničkim medijima, komentiranje članaka na web portalu PDN dopušteno je samo registriranim korisnicima.

Svaki korisnik koji želi komentirati članke obvezan je prethodno se upoznati s Pravilima komentiranja na web portalu PDN te sa zabranama propisanim stavkom 2. članka 94. Zakona.

0 komentar

Sortiranje prema

Najstariji

Komentirajte...

[Facebookov dodatak za komentare](#)

PODJELI ČLANAK

- videoprodukcija
- profesionalno fotografiranje
- fotografiranje eventa
- 360* fotografije
- fotografiranje portreta

- fotografije i snimanje iz zraka sa dronom
- svadbe te privatna fotografiranja
- snimanje promotivnih videa (reklame)
- snimanje spotova, priloga, podcasta, BTS
- montaža

Toni

098/1977 554

studio.ft7@gmail.com

VEZANI ČLANCI

VIJESTI

Na posljednji ispraćaj Predraga Freda Matića stigao i Tomo M...

🕒 28.08.2024. 15:36:00

VIJESTI

Kakve tajne krije raketna baza u Žrnovnici kojoj se približi...

🕒 28.08.2024. 14:55:00

VIJESTI

Ministar Anušić: Milanović previše leti Black Hawkom! Sat le...

🕒 28.08.2024. 14:48:00

VIJESTI

Reakcije na usklađivanje mirovina: "Za umirovljenike je to 4...

🕒 28.08.2024. 14:40:00

VIJESTI

Penava sipa optužbe: Druga strana plaća ljude da lažu, monti...

🕒 28.08.2024. 14:35:00

VIJESTI

Špika poručio Plenkoviću: Možda i možeš sve što hoćeš, ali n...

🕒 28.08.2024. 14:28:00

Portal Dневnih Novosti

BRANITELJI

[Braniteljske vijesti](#)

[Braniteljske udruge](#)

[Braniteljske zadruge](#)

NOVOSTI

[Hrvatska](#)

[Svijet](#)

[Politika](#)

[Crna kronika](#)

[Sport](#)

KOLUMNE

[Dražen Šemovčan Šeki](#)

[Jasna Dautanac](#)

[Zlatko Pinter](#)

Copyright © 2024 Portal Dневnih Novosti

Izrada web stranica - Extreme IT

